

Barbora Kašová

Nikdo se nepopere, nasmějí se, zakřičí si a všichni se pak vrací domů šťastní. Když ze sebe tanečník vydá to nejlepší, nemůže mu být složena větší pocta než těch několik talířů k nohám, ale je k tomu také potřeba vědět, že je to prostě projev středomořské bujarosti. Pandelis to věděl, i když si plně neuvědomoval, že tato chuť rozbíjet je tisíciletou památkou, nevědomým napodobením všech těch dobyvatelů zarputile se snažících získat řecký mramor a keramiku,. Tato informace naopak unikla muži, kterému se střepy zabodly do nohou. Než se vzpamatoval z otupělosti, musel si myslet, že zaútočili na něj. Vzal nebývale rychlým pohybem do ruky láhev a mrštíil ji na gramofon. Ten se zasekl a nakonec přestal hrát úplně, ještě než stačil doznít poslední takt. Pandelis přestal tancovat, Frangias položil pánev a otřel si velké ruce do své špinavé zástěry. Nikdo se už nesmál. Nastala chvíle hrobového ticha plná výzvy a násilí.

Zuzana Holcmanová

Vrátili jsme se domů šťastní. Nikdo se nepopral, smáli jsme se a povykovali. Ačkoliv ze sebe tanečník vydal maximum, nedostalo se mu víc projevů úcty, než že mu na nohou přistálo několik talířů. Abych nezapomněl, v oblasti Středomoří to bylo považováno za projev hojnosti. I když si Pandelis tuto touhu rozbíjet nevybavoval jako prastarou tradici, věděl, že nevědomky napodobuje různé nájezdníky, kteří se už od dob antiky hnali za řeckým mramorem a hrnčířstvím. Ovšem muž, který měl v nohách několik střepů, to nevěděl. Když se probíral z otupělosti, pomyslel si, že asi měli zálsusk na něj. Popadnul karafu a mrsknul s ní po gramofonu. Ten škytl a poslední takty už nedohrál. Pandelis přestal náhle tancovat, Frangias položil pánev na smažení a utřel si své velké tlapy do špinavé zástěry. Nikdo se už nesmál. Rozprostřelo se nápadné ticho plné pohrdání a bojovného napětí.

Andrea Trsová

Člověk pak přišel domů celý šťastný, že se nikdo nepopral a všichni byli samý smích a křik. Když se nějaký tanečník opravdu vytáhl, nedostalo se mu hezčí pocty než nějakých pár talířů, které mu skončily pod nohama. Musíte ovšem vědět, že tak se zkrátka projevovala

středomořská bujarost. A i když si Pandelis neuvědomoval, že tato touha rozbíjet má pradávné kořeny a vychází z nevědomé nápodoby různých nájezdníků, kteří už od antiky prahli po řeckém mramoru a keramice, o této touze věděl. Už o ní ale nevěděl muž, kterému se střepy dostaly do nohou. Když byl vytržen z netečnosti, nejspíš si pomyslel, že mířili na něj. S ohromnou rychlostí se chopil karafy a prásknul s ní na gramec, který škytl a zmlkl dřív, než stihly zaznít poslední takty. Pandelis náhle přestal tančit, Frangias odložil pánev na smažení a osušil si veliké ruce o umaštěnou zástěru. Smích všechny přešel. Nastala chvíle velkolepého ticha, nabitého výzvou a násilím.

Michaela Kozumplíková

Každý se pak domů vrací spokojený, nikdo se neporval, všichni se nasmáli a zahulákali si. Pokud ze sebe tanečník vydá to nejlepší, nemůže se dočkat většího uznání, než že mu pod nohama přistane pár talířů – takhle se totiž projevuje středomořská bujarost. Přestože Pandelis netušil, že tato záliba v rozbíjení má kořeny v tisíce let staré minulosti a v nevědomé nápodobě nejruznějších okupantů, kteří od dob antiky dávali průchod své zlosti tříštěním řecké keramiky a mramoru, dobře o ní věděl. Druhý muž, jemuž se pod nohama náhle objevily střepy, však tento zvyk neznal. Když procitl ze své otupělosti, zmocnila se ho představa, že ho máme na mušce, nevídaně rychlým pohybem popadl svou karafu a mrštil jí po gramofonu, který škytl a zmlkl posledních pár taktů před koncem. Pandelis se zarazil uprostřed tance, Frangias odložil svou pánev na smažení a otřel si veliké ruce do špinavé zástěry. Všechen smích utichl. Nastal okamžik obřadného ticha nabitého výzvou a násilím.

Adéla Tupcová

Domů jsme se vraceli spokojení, že se nikdo nepoprál. Smáli jsme se a hulákali. Když ze sebe tanečník vydal to nejlepší, nedostalo se mu větší pocty, než několik rozbitých talířů pod nohama. Je ale nutné vědět, že právě to je projev středomořské bujarosti. I když Pandelis neznal historický kontext této záliby v rozbíjení, která sahá tisíc let zpátky a je spojena s podvědomým napodobováním řady dobyvatelů, kteří od středověku přijížděli krást řecké mramorové sochy a keramiku, význam chápal. Ale ten muž, který měl nohy plné střepů, nejspíš ne. Když se probíral z apatie, musel si myslet, že na něj útočíme, a tak nečekaně

rychle popadl svou karafu a mrsknul ji po gramofonu. Ten zaškytal a před posledními takty umlkl. Pandelis přestal náhle tančit. Frangias odložil smažicí pánev a utřel si ohromné ruce do špinavé zástěry. Nikdo už se nesmál. Na okamžik zavládlo nádherné ticho prosycené výzvami a násilím.

Alžběta Vintrová

Domů jsme se pak vraceli spokojení, že jsme se zasmáli, zařvali si a nikdo se nepoprál. Když ze sebe tanečník vydá to nejlepší, nemůže se mu dostat větší pocty, než když mu pod nohama přistane pár talířů – je to takový projev středomořské nevázanosti. Pandelis sice neznal kořeny této několik tisíciletí staré tradice, při níž se rozbíjelo nádobí v podvědomé upomínce na různé nájezdníky, kteří se od starověku zuřivě vrhali na řecký mramor a keramiku, ale znal ji. Muž, kterému se střepey zabodly do nohy, ji neznal. Když se probral ze své apatie, musel být přesvědčený, že mířili na něj a s nebyvalou rychlostí vzal do ruky karafu a mrštil jí po gramofonu, který škytl a zmlkl pár taktů před koncem. V tu ránu přestal Pandelis tancovat, Frangias položil pánev a utřel si své velké ruce do špinavé zástěry. Nikdo už se nesmál. Ve vzduchu v tom magickém okamžiku ticha visela výzva a násilí.

Tereza Kutáčová

Vraceli se domů šťastní. Nikdo se nepoprál, smáli se a křičeli. Tanečník ze sebe vydal to nejlepší a oni ho uctili jen tím, že mu hodili pár talířů pod nohy. Ale tady je třeba vědět, že právě takto se projevuje středomořský bujarý temperament. Pandelis to věděl, třebaže potlačoval onu chuť rozbít věci vyvolanou vzpomínkami starými tisíc let, toto podvědomé napodobování různých nájezdníků, kteří si už od dob antických vylévali zlost na řeckém mramoru a keramice. Nebylo člověka, který by neměl střepey u nohou. Pandelis se probudil ze své malátnosti. Musel cítit, že mířili na něj. S nebyvalou rychlostí popadl svou lahev a mrštil s ní po gramofonu, který zaškytal a umlkl dříve, než stihly zaznít poslední tóny. Pandelis z čista jasna přestal tančit, Frangias položil pánev na vařič a popadl svými velkýma rukama špinavou zástěru. Nikdo se nesmál. Byla to chvíle velkolepého ticha, ze kterého číselo opovržení a násilí.

Marta Augustýnková

Vrátili jsme se domů šťastní. Nikdo se nepopral, všichni se smáli a křičeli. Když někdo zatančil, jak nejlépe uměl, dostalo se mu uznání v podobě několika rozbitých talířů pod nohama. Ale je třeba vědět, že právě v tom spočívá projev středomořského temperamentu. Pandelis, i když si neoblíbil rozbíjení talířů na prastaré vzpomínky nevědomě po vzoru nájezdníků, kteří se už od dob starověku vrhali na řecké mramorové sochy a hliněné nádoby, ten to věděl. Nevěděl to ten, kterému ležely střepy u nohou. Když se vzpamatoval, nemohl uvěřit tomu, že na něj namířili. Nevídanou rychlostí popadl karafu s vodou a balancoval s ní nad škytajícím gramofonem, který utichl s posledními takty. Pandelis přestal tančit. Frangias položil pánev a utřel své velké ruce do špinavé utěrky. Smích utichl. Nastalo naprosté ticho pod tíhou výzvy a násilí.

Kristina Kastnerová

Domů jsme se vraceli v dobré náladě, k úhoně nikdo nepřišel a večer byl plný smíchu i pokřikování. Pro tanečníka, který ze sebe vydal to nejlepší, nebylo větší pocty než několik talířů hozených k nohám. Bylo však třeba mít na paměti, že se jedná o ryzí projev středomořského temperamentu. I když si zálibu v rozbíjení nespojoval s tisíciletou tradicí, s nevědomou imitací různých uchvatitelů, kteří byli již od antiky posedlí řeckým mramorem a keramikou, Pandelis to věděl. Nebyl to typ člověka, který by po sobě nechal házet nádobím. Jak tak přicházel k sobě, musel si myslet, že ho má někdo na mušce. S nečekanou rychlostí vzal do ruky karafu s vodou a postavil ji na gramfon, který škytl a zmlkl dříve, než dozněla poslední melodie. Pandelis se na místě zastavil, Frangias položil pánev na smažení a otřel si ohromné ruce do mastné zástěry. Nikdo se už nesmál. V tíživém tichu, které nastalo, visely hrozby a násilí.

Kateřina Dragonová

Všichni se spokojeně chystali domů, nikdo se nepoprál, zasmáli se, zakřičeli si. Tanečníkovi, který ze sebe vydá to nejlepší, se jako jediného uznání dostane několik talířů hozených k nohám, ale k tomu je ještě nutné vědět, že takhle se projevuje středozevní bujarost. Pandelis, i když si tuto zálibu v rozbíjení nespojoval s tisíciletým dědictvím, s neuvědomovaným napodobováním různých dobyvatelů, kteří se od antických dob vrhali na řecký mramor a keramiku, Pandelis to věděl. Nikoliv muž, kterého do nohou zasáhly střepy. Vytržen ze své strnulosti si asi myslel, že na něho někdo mířil a s neuvěřitelnou rychlostí popadl svou karafu a mrsknul jí na gamec, který škytl a umlkl ještě před tím, než dozněly poslední takty. Pandelis se v tanci prudce zastavil, Frangias položil pánev a otřel si velké ruce do špinavé zástěry. Nikdo už se nesmál. Nastal úžasný okamžik ticha nabitý výzvami a násilím.